

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 27. stycznia 1915.

Treść: (Nr 17.—19.) 17. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania normalno-torowej linii kolejki elektrycznej w Solnogradzie od placu Ludwika Viktora przez Neutor do Riedenburgstrasse. — 18. Rozporządzenie w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych (piąte rozporządzenie o odroczeniu zapłaty). — 19. Rozporządzenie w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicji i na Bukowinie.

17.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 17. stycznia 1915,

dotyczące koncesjonowania normalnotorowej linii kolejki elektrycznej w Solnogradzie od placu Ludwika Viktora przez Neutor do Riedenburgstrasse.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami gminie miasta Solnogradu koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu normalnotorowej linii kolejki elektrycznej od dotychczasowego punktu końcowego kolejki, koncesjonowanej obwieszczeniem c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 30. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 265, na obszarze głównego miasta Solnogradu, na placu Ludwika Viktora przez plac uniwersytecki, przez Neutor i Neutorstrasse do Riedenburgstrasse, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, określonymi bliżej w dalszym ciągu.

§ 1.

Co do koncesjonowanej linii kolejowej korzysta koncesjonaryuszka z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII. i XXIII., ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianej na wstępie linii kolejowej najpóźniej w przeciągu jednego roku, licząc od dnia dzisiejszego, tudzież oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, trwający do dnia 30. grudnia 1998.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesjonaryuszka na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy papilarnych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej linii kolejowej nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczenia według postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

Takie samo prawo przyzna się koncesyonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie c. k. Rząd uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Przy budowie koncesyonowanej linii kolejowej i ruchu na niej stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego obwieszczenia koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, a wreszcie do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i innych powołanych władz.

§ 5.

Z wyjątkiem wyraźnego zezwolenia c. k. Rządu nie wolno koncesyonaryuszce powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim na własny lub cudzy rachunek ani prowadzić go samej na rachunek obcy.

C. k. Rządowi wolno zezwolenie na prowadzenie ruchu na koncesyonowanej linii kolejowej na inny rachunek aniżeli na rachunek koncesyonaryuszki uczynić zawisłym od warunku, że w odniesieniu do tej linii zostanie odpowiednio skrócony czas trwania koncesyi, oznaczony aż do dnia 30. grudnia 1998, tudzież wyznaczony termin uwolnienia od należności podatkowych i stempli kuponowych, jakoteż zastrzedz sobie prawo wykupna i prawo przepadku pod warunkami, które później bliżej się oznaczy.

§ 6.

Zresztą mają znaleźć zastosowanie co do tej linii kolejki także postanowienia §§ 4., 6. do 13.

włącznie, 16. i 17. obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 30. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 265, dotyczącego koncesyonowania elektrycznej normalnotorowej kolejki na obszarze głównego miasta Solnogradu.

§ 7.

W miejsce § 15. obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 30. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 265, który niniejszem traci moc obowiązującą, mają znaleźć zastosowanie także dla kolejki, koncesyonowanej tem obwieszczeniem, postanowienia § 5. niniejszego obwieszczenia.

Forster wlr.

18.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 25. stycznia 1915

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych (piąte rozporządzenie o odroczeniu zapłaty).

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Rozciągłość odroczenia zapłaty.

§ 1.

(1) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie według następujących postanowień.

(2) O ile inaczej nie postanowiono w §§ 2. do 5. i nie naruszając sędziowskiego odroczenia zapłaty, przewidzianego w §§ 18. do 21., są wyłączone od odroczenia zapłaty oprócz kwot, które już § 1., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261 (w brzmieniu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 280) i § 1., ustęp 2. i 3. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321, zostały wyłączone od odroczenia co do zapłaty, następujące dalsze kwoty i należy je zapłacić:

z wierzytelności, które zapadły:	należy zapłacić					
	w lutym 1915		w marcu 1915	w kwietniu 1915		w maju 1915
	dnia 14.	według daty pierwotnego dnia zapadłości, najpóźniej dnia 28.	według daty pierwotnego dnia zapadłości	dnia 14.	według daty pierwotnego dnia zapadłości, najpóźniej dnia 30.	według daty pierwotnego dnia zapadłości
najpóźniej dnia 14. sierpnia 1914	25% (3 czwarte części)			resztę		
między dniem 15. a dniem 31. sierpnia 1914		25% (3 czwarte części)		resztę		
w wrześniu 1914			25% (3 czwarte części)		resztę	
w październiku 1914			25% (3 czwarte części)		resztę	
w listopadzie 1914					25% (2 czwarte części)	

Przy wekslach i czekach należy zapłacić conajmniej 100 K także wtedy, jeżeli 25 procent wierzytelności nie dosięga tej kwoty.

(3) Kwotę częściową, którą należy zapłacić, winno się obliczyć według kwoty wierzytelności w dniu 1. sierpnia 1914, lub w jej późniejszym dniu zapadłości; zarazem z kwotą częściową należy zapłacić odsetki od całej wierzytelności niezapłaconej, bieżące do dnia zapadłości, tudzież ewentualne należitości uboczne.

(4) Resztę wierzytelności, które zapadły w listopadzie tudzież wierzytelności, które zapadły lub zapadną w grudniu 1914 i w styczniu 1915, odracza się w zapłacie tymczasowo do dnia 31. maja 1915 włącznie.

(5) Wierzytelności, które zapadną po dniu 31. stycznia 1915, podlegają tylko sędziowskiemu odroczeniu zapłaty według §§ 18. do 21., o ile czegoś innego nie postanowiono w §§ 3. do 5. i 15. ustęp 2.

Wierzytelności wyłączone w zupełności od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są w zupełności wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);
2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych:

a) na podstawie wierzytelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych,

b) na podstawie zabezpieczonych w księgach gruntowych wierzytelności kas oszczędności i wspólnych kas sierocych,

c) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji,

d) na podstawie innych wierzytelności, zabezpieczonych w księgach gruntowych;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczeń o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. k. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny powołanych z powodu mobilizacji lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od długów państwowych i zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

9. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od listów zastawnych, ufundowanych bankowych zapisów dłużnych i częściowych zapisów dłużnych;

10. wierzytelności, wynikające z pożyczek udzielonych na zastaw przez zakłady zastawnicze i osoby trudniące się pożyczaniem na zastaw w sposób przemysłowy; nie wolno jednak przedsięwziąć w wykonywaniu przemysłu zastawniczego sprzedaży przedmiotu zastawionego wcześniej niż w sześć miesięcy po pierwotnie oznaczonym terminie przepadłości;

11. wierzytelności towarzystw kredytowych o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych z pożyczek wobec osób, które są stale zajęte w służbie publicznej lub prywatnej i których pobory służbowe istotnie nie zmniejszyły się od dnia 1. sierpnia 1914.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od ustawowego odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

- a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 500 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 5000 K,
- b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,
- c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia do wysokości 5000 K, a jeżeli suma odszkodowania przewyższa 5000 K, do 5000 i 20 procent od kwoty sumy odszkodowania, przewyższającej 5000 K, w każdym przypadku jednak nie więcej jak do wysokości łącznej w kwocie 10.000 K,
- d) o zapłatę premii ubezpieczenia do wysokości 100 K.

(2) Dodatkowe terminy zapłaty premii, ustanowione zgodnie z kontraktem, należy wliczać do czasu trwania ustawowego odroczenia zapłaty.

(3) Niekorzyści ustawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek całkowitego lub częściowego zaniechania zapłacenia premii ubezpieczenia na życie, nie może ubezpieczający począwszy od drugiego roku ubezpieczenia podnieść przez czas trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia cesarskiego, chyba że ubezpieczony w ciągu 14 dni po upływie terminu dodatkowego, ustanowionego dla zapłaty premii, oświadczył, iż nie kontynuuje ubezpieczenia. Jeżeli ubezpieczony nie złożył w należytych czasie takiego oświadczenia, w takim razie jest zobowiązany do zapłaty premii.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bonony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 5 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K. Pretensya o zapłatę odsetek, przypadających za drugie półrocze 1914 roku, nie podlega odroczeniu zapłaty.

(2) Wypłaty wyższych od powyżej wymienionych kwot można żądać z tytułu roszczeń, pochodzących z rachunku bieżącego, tudzież z tytułu wkładek na bonony kasowe:

I. Bez ograniczenia do pewnej oznaczonej kwoty, o ile zwrot

- a) potrzebny jest według przedłożonego poświadczenia do wypełnienia ciężących na wierzycielu zobowiązań według § 1., ustęp 2., 3. i 5., do wypłaty płac i zarobków w własnym przedsiębiorstwie wierzyciela lub do zaspokojenia czynszów najmu i dzierżawy, które wierzyciel winien jest zapłacić, lub do wypłaty odsetek i rat amortyzacyjnych, które według § 2., l. 5, są wyłączone w całości od odroczenia zapłaty;
- b) potrzebny jest do zaspokojenia roszczeń państwa lub opłacenia podatków i danin publicznych, tudzież do skutecznego wpłat na pożyczki państwa w drodze przekazania lub przesłania do kasy, powołanej do ich przyjmowania;
- c) wymagany jest przez kraje, powiaty, gminy celem wypełnienia ich zobowiązań, jakoteż oprocentowania i umarzania długów krajowych i gminnych, tudzież przez banki i zakłady, które wydały listy zastawne lub inne zapisy dłużne, celem wypełnienia wynikłego stąd ich zobowiązania do oprocentowania i umarzania, w końcu przez publiczno-prawne zakłady ubezpieczenia celem wypełnienia ich zobowiązań wobec ubezpieczonych i członków ich rodzin albo przez prywatne zakłady ubezpieczenia do wypełnienia zobowiązań według § 2., l. 6, i § 3., ciężących na nich według przedłożonego poświadczenia;
- d) wymagany jest przez sądy z tytułu złożonych przez nie pieniędzy;

e) wymagany jest przez adwokatów lub notariuszy z tytułu pieniędzy, złożonych przez nich według przedłożonego poświadczenia celem wykonania sądowych zarządzeń lub poleceń albo celem dopełnienia nieodroczonego co do zapłaty zobowiązań ich mocodawców;

II. w każdym miesiącu kalendarzowym do wysokości 20 procent istniejącej dnia 1. sierpnia 1914 wierzytelności z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe, o ile według przedłożonego poświadczenia jej zwrot jest nieodzownie potrzebny do utrzymania przedsiębiorstwa wierzyciela;

III. w czasie od dnia 1. lutego do dnia 31. marca i w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. maja 1915 do wysokości za każdym razem po 25 procent wierzytelności z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe, która istniała w dniu 1. sierpnia 1914, o ile zwrot jest dowodnie potrzebny do wypełnienia nałożonego niniejszym rozporządzeniem cesarskim obowiązku na pewien zakład kredytowy do zwrotów z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe albo na książeczkę wkładową. Celem wypełnienia obowiązku, ciężącego na pewnym zakładzie kredytowym według l. I., lit. b, można żądać zwrotu bez ograniczenia do pewnej oznaczonej kwoty w drodze przekazania lub przesłania do kasy, powołanej do przyjęcia.

(3) Kwot, wyszczególnionych w drugim ustępie, l. I, II. i III., można żądać niezależnie od siebie. Natomiast można żądać w przeciągu tego samego miesiąca kalendarzowego niezależnie od siebie kwot, wymienionych w pierwszym i drugim ustępie, tylko do tej najwyższej sumy, do której wypłacenia zakład kredytowy jest w ogóle obowiązany bądź na podstawie pierwszego bądź drugiego ustępu.

(4) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzonego mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

(1) Roszczenia z tytułu wkładek, uskutecznionych na książkę wkładową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 5 procent należności, która istniała dnia 1. sierpnia 1914, naj-

mniej jednak 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 2 procent takiej należności, najmniej jednak 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K. Pretensya o zapłatę odsetek, przypadających za drugie półrocze 1914 roku, nie podlega odroczeniu co do zapłaty.

(2) Jeżeli wkładka, złożona przed dniem 1. sierpnia 1914 w jednym z banków krajowych lub banków akcyjnych albo w jednej z kas oszczędności, przewyższa jeszcze w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia cesarskiego kwotę 2000 K, można nadto żądać w czasie od dnia 1. lutego do dnia 31. marca tudzież w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. maja 1915 zwrotu:

- a) po 20 procent resztującej wkładki dla zapokożenia roszczeń państwa lub opłacenia podatków i danin publicznych w drodze przekazania lub przesłania do kasy, powołanej do ich przyjmowania i
- b) po dalszych 20 procent, o ile one są potrzebne według przedłożonego poświadczenia do wypełnienia ciężących na wierzycielu zobowiązań według § 1., ustęp 2., 3. i 5.

(3) Zwrotu kwot, potrzebnych do uskutecznienia wpłat na rzecz pożyczek państwa w drodze przekazania lub przesłania kasie, powołanej do ich przyjmowania, jakoteż kwot, złożonych przez sądy, można żądać bez ograniczenia.

§ 6.

(1) Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkładową aniżeli można było wówczas żądać tytułem zwrotu według §§ 3. i 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, i według §§ 4. i 5. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261, z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321, tudzież niniejszego rozporządzenia cesarskiego, w takim razie może odnośną nadwyżkę wliczyć w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

(2) Jak długo zakład kredytowy dla roszczeń z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bon kasowy lub książkę wkładową wskutek jednostronnej obniżki stopy procentowej przynajmniej oprocentowanie niższe aniżeli w dniu 1. sierpnia 1914, tak długo nie może on wobec żądania o zwrot takiego roszczenia powoływać się na ustawowe odroczenie zapłaty. Postanowienie to nie ma zastosowania, jeżeli obniżka stopy procentowej przedstawia się tylko jako rachunkowe przeprowadzenie ułożonego stosunku stopy procentowej i każdorazowej stopy procentowej banków.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzycielności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenie o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają odroczeniu zapłaty według postanowień § 1., korzystają jednakże w postępowaniu egzekucyjnym z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia. Postanowienia § 54. o. k. i § 24. o. ugod. pozostają nienaruszone.

Weksle i czeki.

§ 8.

(1) Przy wekslach, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, które zapadły lub mają zapasć przed dniem 1. lutego 1915, uważa się za dnie płatności dla należytości, wyłączonych według § 1., ustęp 2. i 3. od odroczenia zapłaty, dnie tamże wymienione.

(2) Odnośnie do kwoty, odroczonej co do zapłaty według § 1., ustęp 4., odracza się dzień płatności tymczasowo na dzień 1. czerwca 1915. Stosownie do tego odracza się także termin do podniesienia protestu.

(3) Jeżeli dokonano częściowej zapłaty, należy zanotować na wekslu, kiedy, kto i w jakiej wysokości ją uiszczył. Płacącemu należy na odpisie weksła udzielić pokwitowania.

(4) Jeżeli dokonano zapłaty reszty sumy wekslowej, w takim razie należy zwrócić weksel pokwitowany (artykuł 39. u. w.).

§ 9.

(1) Jeżeli obowiązany do regresu na weksel, który zapadł przed dniem 1. sierpnia 1914, uiszczył częściową zapłatę (§ 1., ustęp 2. i 3.), w takim razie może on prócz zanotowania według § 8., ustęp 3., i pokwitowania żądać uwierzytelnionego odpisu protestu. Wydanie uwierzytelnionego odpisu należy zanotować na proteście. Nie wolno wystawiać duplikatu ani więcej aniżeli jednego uwierzytelnionego odpisu protestu dla każdej poszczególnej częściowej zapłaty. Podpis Banku austriacko-węgierskiego na odpisie protestu zastępuje tegoż uwierzytelnienie.

(2) Jeżeli obowiązany do regresu podnosi roszczenie o zwrot uiszczonej przez niego częściowej zapłaty wobec poprzednich indosantów lub wobec akceptanta, w takim razie należy przedłożyć przy wekslach, które zapadły przed dniem 1. sierpnia 1914, pokwitowanie i uwierzytelniony odpis protestu, a w razie jeżeli uwolniono od protestu, pokwitowanie i uwierzytelniony odpis weksła.

§ 10.

(1) Przy wekslach, które wystawiono przed dniem 1. sierpnia 1914 a zapadły lub mają zapasć między dniem 1. sierpnia 1914, a dniem

31. stycznia 1915, należy zaniedbanie uiszczenia częściowej zapłaty (§ 1., ustęp 2. i 3.) w szczególności także wtedy stwierdzić za pomocą protestu, jeżeli nastąpiło uwolnienie od protestu. Poprzednich indosantów należy zawiadomić po myśli artykułów 45. do 47. u. w.

(2) Przy wekslach, wymienionych w ustępie 1. można z powodu zaniedbania uiszczenia częściowej zapłaty (§ 1., ustęp 2. i 3.) zastąpić protest:

- a) przez oświadczenie akceptanta (przekazanego), wystawcy własnego weksla lub domicylianta;
- b) przez oświadczenie posiadacza weksla, jeżeli na niego można wystawić czek po myśli § 1. ustawy z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 84, wyjąwszy przypadek, że nie można wyszukać lokalu przedsiębiorstwa lub w braku tegoż mieszkania osoby, której należało go zaprezentować.

(3) Oświadczenie musi być umieszczone na wekslu lub na złaczonej z nim kartce (allonge) i podpisane przez oświadczonego. To oświadczenie ma zawierać dzień prezentowania tudzież uwagę, iż zapłaty nie dokonano lub że osobę, której należało weksel zaprezentować, nie można było zastać. Dla utrzymania praw wekslowych musi się nadto uzyskać w ciągu terminu, ustanowionego do podniesienia protestu, uwierzytelnienie odpisu weksła, zaopatrzonego oświadczeniem. Uwierzytelnienie odpisu należy zanotować na wekslu. Dla każdej częściowej zapłaty nie wolno uwierzytelnić więcej jak jednego odpisu weksła. Podpis Banku austriacko-węgierskiego na odpisie weksła zastępuje tegoż uwierzytelnienie.

(4) Jeżeli obowiązany do regresu dokona częściowej zapłaty na weksel, oznaczony w ustępie 1., wówczas może on żądać obok zanotowania według § 8., ustęp 3., i pokwitowania, wydania protestu co do częściowej zapłaty, której nie uiszczono, lub, jeżeli protest zastąpiono przez jedno z oświadczeń, wymienionych w ustępie 2., uwierzytelnionego według przepisu ustępu 3. odpisu weksła.

(5) Jeżeli obowiązany do regresu podnosi roszczenie o zwrot uiszczonej przez niego częściowej zapłaty wobec poprzednich indosantów lub wobec akceptanta, wówczas należy przedłożyć przy wekslach, wymienionych w ustępie 1., pokwitowanie i protest lub odpis weksła, uwierzytelniony według przepisu ustępu 3.

§ 11.

Postanowienia §§ 8. do 10. mają odpowiednie zastosowanie do czeków.

Wpływ siły wyższej na weksle i czeki.

§ 12.

Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie

nieprzewyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennymi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10 dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możliwości przeszkodę i czas jej trwania.

Opłacanie odsetek i potrącenia kasowe.

§ 13.

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5., 8. i 12.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

(2) Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwym odciągnąć potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i terminy skarg.

§ 14.

Czasu trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się przy obliczaniu terminu przedawnienia i ustawowych terminów do wniesienia skargi.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawne.

§ 15.

(1) Wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, która podlegałaby ustawowemu odroczeniu zapłaty, gdyby była zapadła, uważa się za dokonane:

- a) w dniu 1. października 1914, jeżeli dokonano je między dniem 1. sierpnia a dniem 28. września 1914,
- b) w dniu 1. grudnia 1914, jeżeli dokonano je między dniem 29. września a dniem 25. listopada 1914,
- c) w dniu 1. lutego 1915, jeżeli dokonano lub dokona się je między dniem 26. listopada 1914 a dniem 31. stycznia 1915.

(2) Wierzytelności pieniężne, które na podstawie wypowiedzenia, dokonanego między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 31. stycznia 1915, zapadają między dniem 1. lutego a dniem 31. marca 1915, są odroczone co do zapłaty do dnia 31. marca 1915 włącznie, o ile z §§ 4. i 5. coś innego nie wynika; od wierzytelności pieniężnych, które zapadły wskutek wypowiedzenia, dokonanego po dniu 31. lipca 1914, lub mają zapaść, można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później zapłatę zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy.

(3) W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, anuitetów lub rat z tytułu wierzytelności wymienionego w § 1., ustęp 1., rodzaju, nie może wierzyciel uczynić użytku w z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, aniżeli z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. czerwca 1915; wierzyciel może w takim razie skorzystać jedynie z obowiązku dłużnika do zapłaty odsetek zwłoki.

Policzenie na rachunek.

§ 16.

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego odroczone jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.

§ 17.

(1) Postępowanie sądowe wskutek skarg, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, wyłączonych według § 1., ustęp 2. i 3., częściowo od ustawowego odroczenia w zapłacie, należy z urzędu kontynuować bez względu na stan postępowania. Nowe skargi o uiszczenie takich wierzytelności są dopuszczalne, choćby żądano w nich się uiszczenia całej kwoty wierzytelności. Natomiast należy odrzucić nowe skargi, jeżeli one odnoszą się tylko do uiszczenia kwot wierzytelności, odroczonej co do zapłaty. Na podstawie weksli lub czeków, które zostały wystawione przed dniem 1. sierpnia 1914 a po dniu 31. lipca 1914 zapadły lub mają zapaść, można wnosić skargi tylko co do kwoty, która stała się płatna.

(2) Wolno zasądzić na dopełnienie takiego świadczenia, co do którego dłużnikowi przysługuje jeszcze w czasie wydania wyroku ustawowe odroczenie zapłaty; jednakże termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych należy oznaczyć w ten sposób, aby on rozpoczął się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty. Dzień ten należy w wyroku oznaczyć kalendarzowo, podając dzień zapadłości wierzytelności. Początek wyrokiem ustanowionego terminu do uiszczenia kwot wierzytelności, co do których ustawowe odroczenie zapłaty przedłużone zostaje niniejszem rozporządzeniem cesarskiem, odracza się łącznie z kosztami procesowymi do tego dnia, w którym należy uskutecznić zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

(3) Jeżeli dnia zapadłości nie można powziąć z wyroku, który zapadł przed dniem 1. października

1914, uważa się celem oznaczenia początku terminu dla dopełnienia świadczenia dzień 14. sierpnia 1914 jako dzień zapadłości wierzytelności.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.

§ 18.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin dla dopełnienia świadczenia:

- a) dla wierzytelności, które według § 1., ustęp 2. i 3., są wyłączone od ustawowego odroczenia zapłaty;
- b) dla wierzytelności pieniężnych, które powstały przed dniem 1. sierpnia 1914, a zapadają między dniem 1. lutego a dniem 31. maja 1915, jednakże nie należące do wierzytelności, wymienionych w §§ 2. do 5.;
- c) dla zabezpieczonych w księgach gruntowych roszczeń wierzycieli nieuprzywilejowanych (§ 2., l. 5., lit. d), które powstały przed dniem 1. sierpnia 1914 a zapadły lub mają zapaść między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 31. maja 1915.

(2) Taki termin można przyznać dla całej wierzytelności lub jednej jej części, jednak nie poza dzień 31. maja 1915. Sędziowskie odroczenie zapłaty, przyznane do dnia 31. stycznia 1915 włącznie lub według § 18. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321, przedłużone aż do tego dnia, uważa się za przedłużone do dnia 31. marca 1915 włącznie. Sąd może na wniosek po przesłuchaniu przeciwnika (§ 56. o. e.) zezwolić na dalsze przedłużenie do dnia 31. maja 1915 włącznie lub skrócić przedłużenie ustawowe.

(3) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(4) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłym od dania zabezpieczenia.

(5) Przeciw zezwoleniu lub odmówieniu sędziowskiego odroczenia zapłaty niema środka prawnego.

(6) Postanowienia te nie mają zastosowania do roszczeń z weksli lub czeków.

§ 19.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla roszczeń, wymienionych w § 18., ustęp 1.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, lub w odrębnej uchwale w takim razie, jeżeli strony w ugodzie sądowej, zawartej co do kwoty długu, powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, postawione przez niego w drodze pozasądowej.

(3) Postanowienia § 18. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 20.

(1) Czysze najmu za ubikacje, używane w całości lub częściowo na przedsiębiorstwo kupieckie, mogą być, bez względu na to, czy kontrakt najmu zawarto przed dniem 1. sierpnia 1914 czy później, odroczone co do zapłaty według postanowień §§ 18. i 19. w ten sposób, iż z półrocznej raty czynszu należy połowę natychmiast uiścić, a następną połowę po upływie kwartału, z kwartalnej zaś raty czynszu jedną trzecią natychmiast a każdą z następnych trzecich części po upływie każdego następnego miesiąca.

(2) Niekorzyści prawne, które ułożono na przypadek zaniedbania wypełnienia w należytym czasie, następują tylko wtedy, gdy najemca nie płaci tych rat w czasie należytym.

(3) Jeżeli raty takiej nie zapłacono w czasie należytym, wówczas może wynajmujący wypowiedzieć najem najmującemu z ważnością na najbliższy termin wypowiedzenia.

§ 21.

(1) Osobom, trudniącym się przemysłem lub handlem, które wykażą się świadectwem izby handlowej i przemysłowej, iż one przeważnie dostarczają lub sprowadzają towary, przeznaczone do wywozu za granicę celną, nadto osobom i przedsiębiorstwom, które wykażą się, że skazani są w przeważnej części na zarobek lub dochody, pochodzące ruchu obcych, można przyznać pod warunkami, wymienionymi w § 18., ustęp 1., sędziowskie odroczenie zapłaty najdalej do dnia 31. sierpnia 1915 włącznie:

- a) dla wierzytelności, które stosownie do § 1., ustęp 2. i 3., są wyłączone od ustawowego odroczenia zapłaty;
- b) dla wierzytelności pieniężnych, które powstały przed dniem 1. sierpnia 1914 a mają zapaść między dniem 1. lutego a dniem 31. maja 1915;

c) dla wierzytelności oznaczonego w § 2., l. 1., 2., 3. i 5. rodzaju, które powstały przed dniem 1. sierpnia 1914 a zapadły lub mają zapasę między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 31. maja 1915, a w szczególności dla wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy także wtedy, gdy kontrakty te zostały mileżąco odnowione po dniu 31. lipca 1914.

(2) Postanowienia § 18., ustęp 3. do 6. i § 19. mają zastosowanie.

Egzekucya.

§ 22.

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne na rzecz odroczonej co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na egzekucyę dla zabezpieczenia i na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

Odroczenie egzekucyi.

§ 23.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, przytoczonymi w § 18., ustęp 1., odroczyć egzekucyę, wdrożoną na rzecz wierzytelności tamże wymienionych, najdalej do dnia 31. maja 1915. o ile nie chodzi o zastaw przedmiotów majątku ruchomego lub o przymusowe ustanowienie prawa zastawu. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli oznaczono już termin zapłaty według §§ 18., 19. lub 21.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 18., ustęp 1. i 3. do 5.

(3) Egzekucya odroczonej stosownie do § 18. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261. lub § 23. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321, może w razie, jeżeli termin odroczenia nie upłynął jeszcze przed dniem 31. stycznia 1915, pod tymi samymi warunkami na wniosek zobowiązanego zostać odroczonej dalej najdłużej do dnia 31. maja 1915.

(4) W przypadkach, wymienionych w § 21., można pozwolić na odroczenie egzekucyi do dnia 31. sierpnia 1915. Postanowienia poprzedzających ustępów mają zastosowanie.

Sędziowskie odroczenie zapłaty w odniesieniu do terenu wojennego.

§ 24.

(1) Osobom, mającym swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) na obszarze, w którym wskutek wydarzeń wojennych działalność sądu została czasowo zawieszona i osobom, których przedsiębiorstwo znajduje się stale na takim obszarze, może sąd, do którego się odwołano, zezwolić na odroczenie zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju (§ 18. i 19.), jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania w należyтым czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki. Postanowienia § 23. mają zastosowanie do takich osób bez względu na rodzaj wierzytelności, na rzecz której prowadzi się egzekucyę.

(2) Sąd może również pod warunkami, oznaczonymi w ustępie 1., uznać, że następstwa prawne z powodu niezastnienia jednego z warunków zostaną pominięte lub uchylone, jeżeli zaistnienie warunku stało się niemożliwe wskutek wydarzeń wojennych. W razie potrzeby należy dla wypełnienia warunku naznaczyć nowy termin.

Prawo wzajemności.

§ 25.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innym państwie roszczenia prywatnoprawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod dalej idącymi ograniczeniami jak przewidzianymi w niniejszem rozporządzeniu cesarskiem, podlegają roszczenia wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) takim samym ograniczeniom.

Postanowienia prawne co do należytości.

§ 26.

(1) Jeżeli zapłacono już należytość za protest przy wniesieniu protestu z powodu zaniedbania uiszczenia częściowej zapłaty na weksel lub czek, w takim razie jest już protest, odnoszący się do zaniedbania uiszczenia dalszej zapłaty, wolny od należytości według P. T. 116, lit. g lub a, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89. Bliższe postanowienia wyda się w drodze rozporządzenia.

(2). Oznaczone w § 10. oświadczenie akceptanta (przekazanego), wystawcy weksla własnego lub domicylianta albo posiadacza weksla lub czeku nie jest przedmiotem należytości.

Postanowienia końcowe.

§ 27.

Upoważnia się Rząd do rozszerzenia lub ograniczenia w drodze rozporządzenia wyjątków od ogólnego zarządzenia odroczenia zapłaty, ustanowionego w § 2., l. 1. do 7., 9. do 11., tudzież w §§ 3. do 8. niniejszego rozporządzenia cesarskiego, jakoteż do zmiany lub uzupełnienia postanowień §§ 1. i 9. do 26., o ile jest to potrzebne ze względów gospodarczych.

W szczególności upoważnia się Rząd do wydania przepisów odmiennych od postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego w sprawie odroczenia zapłaty prawno-privatnych wierzytelności wobec tych dłużników, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w Królestwie Galicji i Lodomeryi z Wielkim Księstwem krakowskim lub w księstwie Bukowiny.

§ 28.

(1) Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem 1. lutego 1915. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie cesarskie z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321.

(2) Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości i Mojemu Ministrowi skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 25. stycznia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

19.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 25. stycznia 1915

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-privatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicji i na Bukowinie.

Na zasadzie § 27. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18, zarządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Dłużnikom, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w królestwie Galicji i Lodomeryi z Wielkim Księstwem krakowskim lub w księstwie Bukowiny, przyznaje się odroczenie zapłaty według następujących postanowień.

(2) Prawno-privatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie, jeżeli one zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. kwietnia 1915, tymczasowo do dnia 31. marca 1915 włącznie.

(3) Dla przekazowych weksli lub czeków, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, przy których przekazany, a dla weksli własnych, wystawionych przed tym dniem, których wystawca ma swoją siedzibę na obszarze, oznaczonym w ustępie 1., odracza się dzień zapłaty, jeżeli weksel lub czek zapadł lub ma zapaść między dniem 1. sierpnia a dniem 31. marca 1915, tymczasowo na dzień 1. kwietnia 1915. Stosownie do tego odracza się również termin do podniesienia protestu. Przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia uważa się odnośnie do przekazowych weksli i czeków miejsce, wymienione przy imieniu i nazwisku lub przy firmie przekazanego, za siedzibę przekazanego, zaś odnośnie do weksli własnych miejsce ich wystawienia za siedzibę wystawcy.

Wierzytelności wyłączone od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych

- a) na podstawie wierzytelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych;
- b) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji;
- c) na podstawie wierzytelności, zabezpieczonych w księgach gruntowych;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczenia o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. k. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego Krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny osób, powołanych z powodu mobilizacji, lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

- a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 200 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 500 K,
- b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,
- c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia z tytułu odszkodowania do wysokości 400 K.

(2) Niekorzyści ustawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek całkowitego lub częściowego zaniedbania zapłacenia premii ubezpieczenia na życie, nie może ubezpieczający począwszy od drugiego roku ubezpieczenia podnieść przez czas trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia, chyba że ubezpieczony w ciągu 14 dni po upływie ustanowionego w kontrakcie terminu dodatkowego dla zapłaty premii oświadczył, iż nie kontynuuje ubezpieczenia. Jeżeli ubezpieczony nie złożył w należyтым czasie takiego oświadczenia, w takim razie jest zobowiązany do zapłaty premii.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na boni kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w prze-

ciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 3 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K a najwyżej w kwocie 1000 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K a najwyżej w kwocie 500 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzonego mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

Roszczenia z tytułu wkładek, uskuteczionych na książkę wkładową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

§ 6.

Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na boni kasowy lub na książkę wkładową aniżeli można było wówczas żądać tytułem zwrotu według §§ 3. i 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, i według §§ 4. i 5. rozporządzeń z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 279, z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322, tudzież niniejszego rozporządzenia, w takim razie może odnośną nadwyżkę wliczyć także w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenia o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają odroczeniu zapłaty według postanowień § 1., korzystają jednak w postępowaniu egzekucyjnym z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia. Postanowienia § 54. o. k. i § 24. o. ugod. pozostają nienaruszone.

Wpływ siły wyższej na weksle i чеки.**§ 8.**

(1) Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzewyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennymi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10 dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

(2) Dla weksli i czeków, bez różnicy miejsca ich wystawienia, które są płatne w Galicyi lub na Bukowinie tudzież dla weksli i czeków, które wystawiono po dniu 31. lipca 1914 a są płatne w Galicyi lub na Bukowinie albo przy których przekazany a przy wekslach własnych, których wystawca mieszka na tym obszarze (art. 4. l. 8, i art. 97. u. w.), odracza się dzień zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tymczasowo na dzień 1. kwietnia 1915. Stosownie do tego odracza się także termin do podniesienia protestu.

Opłacanie odsetek i potrącenia kasowe.**§ 9.**

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5. i 8.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

(2) Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwości odciągnąć potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i terminy skarg.**§ 10.**

Czasu trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się przy obliczaniu terminu przedawnienia i ustawowych terminów do wniesienia skarg.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawne.**§ 11.**

(1) Wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, która podlegałaby odroczeniu zapłaty, gdyby była zapadła, uważa się za dokonane:

a) w dniu 1. października 1914, jeżeli dokonano je między dniem 1. sierpnia a dniem 28. września 1914;

b) w dniu 1. grudnia 1914, jeżeli dokonano je między dniem 29. września a dniem 25. listopada 1914;

c) w dniu 1. lutego 1915, jeżeli dokonano lub dokona się je między dniem 26. listopada 1914 a dniem 31. stycznia 1915;

d) w dniu 1. kwietnia 1915, jeżeli dokonano się je między dniem 1. lutego a dniem 31. marca 1915.

(2) Od wierzytelności w ten sposób zapadłej można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później uiszczenie zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy.

(3) W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, anuitetów, lub rat z tytułu wierzytelności wymienionego w § 1., ustęp 1., rodzaju, nie może wierzyciel uczynić użytku z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, ani też z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. kwietnia 1915; wierzyciel może w takim czasie skorzystać jedynie z obowiązku dłużnika do zapłaty odsetek zwłoki.

Policzenie na rachunek.**§ 12.**

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia odroczone jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.**§ 13.**

(1) Aż do upływu terminu odroczenia zapłaty nie należy kontynuować postępowania sądowego na skargi, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, chyba że skarżący uczyni wniosek na podjęcie przerwanego postępowania. Jeżeli jednak już przed dniem 1. sierpnia 1914 odbyła się pierwsza audyencya po myśli § 239. p. c. lub ustna rozprawa procesowa, należy nadal prowadzić postępowanie sądowe i w wyroku termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych w ten sposób oznaczyć, aby on rozpoczynał się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty (§ 1.). Jeżeli dzień ten kalendarzowo oznaczono, przesuwa się początek terminu świadczenia na ten dzień, w którym należy uiścić zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia.

(2) Nowe skargi o uiszczenie wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, należy odrzucać.

Egzekucya.**§ 14.**

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne tudzież na egzekucję dla zabezpieczenia na rzecz odroczonej co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto, zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.**§ 15.**

(1) Osobom, wymienionym w § 1., ustęp 1., może sąd, do którego się odwołano, według następujących postanowień (§§ 16. do 19.), zezwolić na odroczenie zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypelnienia zobowiązania w należyтым czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki.

(2) Sąd może również uznać, że następstwa prawne z powodu niezastnienia jednego z warunków zostaną pominięte lub uchylone, jeżeli zaistnienie warunku stało się niemożliwe wskutek wydarzeń wojennych. W razie potrzeby należy dla wypełnienia warunku naznaczyć nowy termin.

§ 16.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku w odniesieniu do roszczeń, które wyjęte są od ustawowego odroczenia zapłaty, dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin do dopełnienia świadczenia; terminu tego jednak nie można przyznać poza dzień 31. marca 1915. Sędziowskie odroczenie zapłaty, które przyznane zostało do dnia 31. stycznia 1915 włącznie lub według § 16. rozporządzenia z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322, aż do tego dnia zostało przedłużone, uważa się za przedłużone do dnia 31. marca 1915 włącznie;

sąd może jednak na wniosek wierzyciela i po przesłuchaniu dłużnika (§ 56. o. e.) powziąć uchwałę na skrócenie terminu.

(2) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(3) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(4) Przeciw zezwoleniu lub odmówieniu sędziowskiego odroczenia zapłaty niema środka prawnego.

§ 17.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla zobowiązania dłużnego, wyjętego od odroczenia zapłaty.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, lub w odrębnej uchwale w takim razie, jeżeli strony w ugodzie sądowej, zawartej co do zobowiązania dłużnego powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, postawione przez niego w drodze pozasądowej.

(3) Postanowienia § 16. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 18.

(1) Jeżeli przez sędziowskie odroczenie zapłaty zezwolono na uiszczania odsetek czynszowych ratami, wchodzą niekorzyści prawne, co do których się ułożono na wypadek zaniedbania wypełnienia w czasie należyтым, jedynie w razie nieuiszczenia takich rat w czasie przypisanym.

(2) Jeżeli nie zapłaci się takiej raty w czasie należyтым, wówczas może wynajmujący wypowiedzieć najem najmującemu z mocą obowiązującą dla najbliższego terminu wypowiedzenia.

§ 19.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, wymienionymi w § 16., ustęp 1., odroczyć najdalej do dnia 31. marca 1915 egzekucję na rzecz roszczenia, wyjętego od odroczenia zapłaty, tudzież zarządzić uchylene już dokonanych aktów egzekucyjnych nawet bez przewidzianego w § 43., ustęp 2. o. e., świadczenia zabezpieczenia. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli sąd procesowy oznaczył już termin zapłaty według §§ 16. lub 17.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 16., ustęp 2. do 4.

(3) Egzekucya odroczonej stosownie do § 15. rozporządzenia z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 279, lub § 18. rozporządzenia z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322, może, jeżeli termin odroczenia nie upłynął jeszcze przed dniem 31. stycznia 1915, pod tymi samymi warunkami na wniosek zobowiązanego zostać odroczone najdłużej do dnia 31. marca 1915.

Prawo wzajemności.

§ 20.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innym państwie roszczenia prywatnoprawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod

dalej idącymi ograniczeniami jak przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, podlegają roszczenia wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), takim samym ograniczeniom.

§ 21.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322.

Stürgkh wtr.

Hochenburger wtr.

Forster wtr.

Trnka wtr.

Zenker wtr.

Georgi wtr.

Heinold wtr.

Hussarek wtr.

Schuster wtr.

Engel wtr.

Morawski wtr.